

PASAULIO MONSTRAI

HITLERIS JUODOJI LEMTIS

FRANCAS BAUERIS

FRANCAS BAUERIS

HITLERIS JUODOJI LEMTIS

Istorinis romanas

1

Miunchene pavasaris skleidė visus žiedus. Jau kelintą savaitę nuo Cūgšpicės kalnų dvelkė vėjas, greičiau primenantis liepos mėnesio karščius, o ne balandžio vėsumą. Pavasaris siautė šį nuostabų viduramžių miestą, Bavarijos sostinę ir vieną iš gražiausių Vokietijos imperijos karūnos perlų.

Bet jau neliko nei Imperijos, nei Vokietijos. Miesto gyvenimas prigeso per sunkius ketverius karo metus, kai kąsnelis duonos tapo brangesnis už perlą. Dar didesnė retenybė – jauni, sveiki, gražūs vyrai, kuriais visuomet garsėjo Bavarija. Dabar tik paliegėliai ir invalidai sunkiai kėblina Fridrichštrase, Alberštrase ir kitomis gatvėmis, kur prieš keletą metų grūste grūdosi jauni žmonės: žavios merginos ir aukšti šviesiaplaukiai jaunuoliai. Milijonai imperijos kareivių, aprengtų žalsvomis milinėmis, pašauktų ginti imperatorių Vilhelmą II ir didžiąją Vokietiją, sugulė Prancūzijos, Rusijos ir kitų valstybių žemėse. Vien tik pernai šiuo laiku nesuskaičiuojama vyrų armija pajudėjo Vakarų fronte, kad atbloktų prancūzų-anglų-amerikiečių armijas ir leistų Vokietijai išsiveržti iš mirtinų plieninių gniaužtų. Bet viskas baigėsi nesėkme, ir Kompjene, traukinio vagone*, Vokietijos atstovai pasirašė gėdingą taikos sutartį, kurią jiems paruošė „Tigras Klemanso“**, atpūtęs papurusius,

* Kompjene 1918 XI 11 Vokietija pasirašė kapituliacijos aktą.

** Žoržas Klemanso – Prancūzijos ministras pirmininkas.

vešlius ūsus ir grasinamai žvairuodamas į nugalėtųjų pusę. 136 milijardus aukso markių turės mokėti nugalėtoji Vokietija savo priešams, nes jie taip reikalavo. Tai mirtis Vokietijai ir jos žmonėms, nes tokią sumą jie nepajėgs sumokėti ir per penkiasdešimt metų. O kas uždirbs tokius pinigus, jeigu milijonai Vokietijos vyrų guli po mediniais kryžiais Europos kloniuose ir kalneliuose!

Ištuštėjo ne tik Miunchenas, bet ir kiti Vokietijos miestai, prislėgti pralaimėjimo kartėlio, bado, nedarbo, sunkios, nežinomos ateities. Ko griebtis, ką daryti, koku keliu vesti Vokietiją? – neramūs klausimai kirbėjo kiekvieno galvoje, žiūrint į įvykius, lyg purvino vandens bangas, besiritančius per Vokietiją.

Ir iš tiesų visos nelaimės lyg skaudi kruša čaižo ir čaižo ją, apleistą ne tik imperatoriaus*, bet ir paties Viešpaties Dievo. Bepigu imperatoriui, pabėgusiam iš tėvynės ir prisiglaudusiam giminingame Olandijos karalių dvare, o kur prisiglausti milijonams Vokietijos gyventojų, prislėgtų pralaimėjimo gėdos ir karo nelaimių? Tvarkingi ir darbštūs vokiečiai nieko negalėjo griebtis, nes neliko vadovų: ne tik imperatoriaus, bet ir žemesnių. Dėjosi tokie dalykai, nuo kurių plaukai šiaušėsi.

Lapkričio revoliucija** nudundėjo per miestus ir kaimus, ir raudonos vėliavos iškilo vokiečių žemėje. Staiga atsirado Kurtas Elsneris, paskelbęs tarybas. „Kas tai?“ – stebėjosi seniai, suvargusios moterys ir invalidai kariai, žiūrėdami kaip iš fronto parėję kareiviai prie apiplėšusių milinių karsto raudonus skudurus, o prie pastato Keizerštrasėje iškabino raudoną kaip kraujas paklodę. Donnenvetter!*** Nejaugi Bavarijoje, pačioje išdidžiausioje Vokietijos imperijos valstybėje, atsirado bolševikinės bacilos, pavirtę raudonąja valstybine santvarka? Nejaugi

* Imperatorius Vilhelmas II po 1918 metų lapkričio įvykių pabėgo iš Vokietijos ir apgyveno Olandijoje.

** 1918 m. lapkričio 11 dieną bolševikų sukeltas maištas Vokietijoje.

*** Po perkūnais!

rusiškas bolševizmas, lyg juodas mirties paukštis perskridęs tūkstančius mylių, nusileido Vokietijos širdyje?

Bavarijos valstybė garsėjo darbščiais žmonėmis, su didele meile prižiūrimais ūkiais, gerais derliais ir puikiu alumi, kokio negamino kitos Vokietijos valstybės. Ne tik žemę, bet ir klimatą Viešpats Dievas davė bavarams pagal jų norą: tinkamą gyventi, puoselėti žemės ūkį ir auginti visame pasaulyje garsius apynius, be kurių nepagaminsi skanaus alaus, ne mažiau reikalingesnio už duoną.

Dabar nei duonos, nei alaus – tik raudonos vėliavos ir paskelbtos bolševikinės tarybos. Tarybos. Tarybos! Kad jas pats Liuciferis nujotų į dešimtą pragaro ratą!

Jaunas, išblyškęs vyras, apsilvilkęs karininko miline be antpečių, žygiavo akmenimis išgrįsta Miuncheno gatve. Jo žvilgsnis bėgiojo grąstine Izaros upės krantine. Dumblėtose pakrantėse jau braidė berniūkščiai. Kai kurie, numetę kelnaites, mėgino baltus užpakaliukus įkišti į šaltoką vandenį, o kiti, pasirinkę ramesnius užutekius, sumerkė meškeres, tikėdamiesi laimikio. Net ir mažiausia žuvelė buvo didelė paspirtis ant vargšų stalo.

Jaunuolis, pasirėmęs ant pakrantės turėklų, ilgai spoksojo į berniūkščius, klegančius upės pakrantėje, į vieną kitą žvejį, su valtimi nuplaukusius upės gilumon. Matėsi, kad žvejai – suklypę seniai ir vienakojai ar vienerankiai invalidai. Atrodė, kad Vokietija pavirto į žuvusiųjų ir luošų imperiją, o sveikas vyras, kaip šis jaunuolis, – retas miesto gyventojas.

Beje, ir jis, gerai pasižiūrėjus, neatrodė sveikas. Išblyškęs, kažkokias pažaliavusias veidais. Didelės karščiuojančios akys kalbėjo, kad jaunuolis arba serga sunkia liga, arba neseniai išėjo iš ligoninės. Prityręs frontininkas, vos pažvelgęs į jaunuolio veidą, nedvejodamas būtų nustatęs ligą. Tai kareivis, apsinuodijęs dujomis, baigiantis spjaudyti iprito*

* Labai nuodingos dujos, naudotos Pirmajame pasauliniame kare.

suėstus plaučius. Jų daug, daug atsirado tėvynėje, ypač po paskutinių Flandrijos kautynių, kai vokiečių armija pradėjo risti atgal, neatlaikiusi sąjungininkų dujų atakų ir naujos baisios karo jėgos – tankų.

Jaunuolis ilgai spoksojo į upę nieko nematančiomis akimis, retkarčiais pasižiūrėdamas į laikrodį, lyg laukdamas kažko, kas nerūpestingai vėluoja į susitikimą. Bet niekas nesirodė, ir jis pamažu nuėjo į miesto centrą.

Netrukus jaunuolis atsirado Keizerštrasėje ir sunkiai vilkdamas kojas patraukė prie tarybos rūmų, kur ginkluoti kareiviai ir darbininkai judėjo laiptais vieni aukštyn, o kiti leidosi žemyn. Raudona spalva švytėjo ne tik ant vėliavos audeklo, bet ir kareivių švarkus puošiančių raiščių. Jaunuolio veidas tapo net melsvas iš įtampos, o akys užsidegė nelyg plėšrūno, pajutusio šalimais grobį.

Jis vėl dirstelėjo į laikrodį. Didžioji rodyklė lėtai artėjo prie dvyliktos. Jaunuolis įsikišo laikrodį kišenėn ir vos vos vilkdamas kojas patraukė gatve toliau, kad neatkreiptų sargybinių dėmesio, bet rankų iš kišenių neištraukė. Maža kas slankioja gatve, ir kiekvieno nesužiūrėsi, – matyt, pagalvojo tarybos sargybiniai, stovėję prie laiptų, ir abejingais žvilgsniais permetė pro juos judantį karininką, bet tuojau pasuko akis aukštyn, kur atsidarė paradinės durys ir pro jas ėmė grūstis ginkluoti kareiviai, civiliai ponai ir kažkokios neaiškos žmogystos: suvargę proletariato atstovai, staiga iš „nieko“ tapę „viskuo“. Tai naujoji Bavarijos komunistinės respublikos taryba baigė posėdį ir dabar, išėję iš tarybos pastato, pajudėjo į miestą, kad visur: gatvėse, dirbtuvėse, mokyklose ir net kareivinėse kalbėtų žmonėms, jog komunizmas – vienintelis rojus žemėje, o jie – tie, kurie gali nuvesti į tą rojų.

Jaunuolio akyse blykstelėjo įtampa, ir jis ėmė virpėti iš nekantrumo, žvilgsniu ryte rydamas laiptais žemyn lipantį poną su skrybėle rankoje. Šalia jo ir šiek tiek atsilikus grūdosi marga ginkluota minia, lydėdama savo vadą. Tai buvo Kurtas Elsneris, raudonosios Bavarijos respublikos

vadas ir tarybos pirmininkas, užsimojęs visą Vokietijos imperiją padaryti raudoną, tokią, kokia tapo Rusijos imperija ir greitai turėjo tapti visa Europa. O toliau – visas pasaulis...

Kurtui Elsneriui atrodė, kad viskas jau išspręsta ir daugiau nėra dėl ko sukti galvą. Vokiečiai – tvarkingi žmonės, visados paklūstantys valdžiai ir tvarkai. *Ordnung ist ordnung**. Tvarka pulsavo jų kraujuje, ir net nebuvo kalbos, kad vokiečiai neklausytų valdžios, tegul ir raudonos. Tarybos, įsikūrusios Tiuringijoje ir Hamburge, jūreivių maištas Kylyje rodė, kad kareiviams nusibodo karas ir jie mieliau renkasi raudoną penkiakampę, o ne erelį – vokiečių galybės simbolį. Elsneris jau galvojo, kad tuojau taps raudonosios Vokietijos imperatoriumi, panašiai kaip Leninas ir Trockis Rusijoje. O kodėl ne?

Jis šyptelėjo ir išdidžiai pakėlė galvą. Nulipo laiptais ir jau pastatė koją ant šaligatvio, kai staiga prieš akis šmėkstelėjo išblyškęs ir pamėlynavęs jauno karininko veidas, kuriame Elsneris pamatė mirties nuosprendį. Jis kilstelėjo ranką lyg norėdamas užsidengti veidą ar šūktelėti sargybą, bet nespėjo nei vieno, nei kito: jaunuolis skubiai žengė dar vieną žingsnį ir taip greitai išsitraukė revolverį, kad ginkluoti sargybiniai nespėjo pribėgti arčiau. Greitas mostas, ir revolveris tris kartus spjovė ugnimi. Tuo metu, kai Elsneris pradėjo smukti prie laiptų, sargyba pasikėsintoją parbloškė ant žemės, o šautuvų buožės nukrito jam ant galvos ir krūtinės.

Per triukšmą ir riksmus girdėjosi smūgiai, krintantys ant besiraitančio jaunuolio kūno, ir jo dejonės pro sukąstus iš skausmo dantis. Reti praeiviai, stovėję ant šaligatvio ir žiūrėję į „Raudonąjį Elsnerį“, spruko šalin: jie žinojo, kad Elsnerio sargybiniai – fronto kareiviai, ir jiems užmušti žmogų tas pat, kas sutrėkšti musę. Geriau toliau nuo jų, nes atsargų ir Dievas saugoja.

* Tvarka yra tvarka (*vok.*).

Staiga liesas, su nedideliais ūseliais vaikinukas, apsirengęs kareiviška miline su pirmo laipsnio Geležiniu kryžiumi ant krūtinės, puolė prie daužomo pasikėsintojo ir užstojo jį.

– Kiaulės! – rėkė jis perkreiptu iš įniršio veidu. – Kaip jūs drįstate daužyti karininką!?

Ūmai vieno sargybinių durtuvus smogė pasikėsintojui į krūtinę, ir šis nuo mirtino smūgio išleido paskutinį kvapą. Tuo metu tvirta stambaus vyro ranka atitraukė liesą kareivėlį nuo sargybinių ir skubiai nusi-tempė tolyn.

– Achtung! – pratarė stambusis vyras karininko balsu. – Ar išprotėjai, vaicine, kad puoli raudonpilvius plikom rankom? Ramiai! Nori, kad jie tau paleistų žarnas? Ką?

Jis paskubomis įsitraukė vaikiną į tarpvartę, kad kuo greičiau išnyktų sargybiniai iš akių. Toje pusėje girdėjosi daužomų praeivių alasas ir riksmi, tempiamų į tarybų pastatą, kur laukė mirtis nuo šautuvų buožių ar kareiviškų batų smūgių.

– Paleisk mane! – suriko kareivėlis, stengdamasis ištraukti ranką iš tvirtų gniaužtų. Kad jis karininkas, rodė švari apynaujė uniforma, nors ir be antpečių, bet suveržta odiniais diržais. – Jei tu būtum tikras vyras, tai gelbėtum vargšą jaunuolį, kurį raudonieji užmušė mūsų akyse. Leisk mane – aš turiu jį gelbėti! Juk tai karininkas – pats matei! Neleisiu, kad raudonieji žudytų frontininkus, tikrus Vokietijos sūnus!

– O komunistai, manai, šuns vaikai? Jie tokie pat vokiečiai, kaip ir mes...

– Ne! – pakėlė balsą išblyškęs kareivėlis. – Tai ne vokiečiai! Tai žydai! Jie pražudys Vokietiją.

Karininkas pasižiūrėjo į pasišiaušusį iš įniršio kareivį, bet rankos nepaleido – gal bijodamas, kad jis nepultų vėl į gatvę, o gal stačiai norėdamas pasikalbėti su žmogumi, nors ir vilkinčiu apspurusia uniforma, bet slepiančia tokį pat frontininką, kaip ir jis.

– Patinki man, vyruti, kad nebijai plikom rankom pulti raudonuosius komisarus ir jų liokajus. Cha! Bet to vaikinio jau niekas neišgelbės, nes jį subadė kaip rėtį. Aš jį pažįstu, tai buvęs mūsų kuopos vadas, kapitonas grafas fon Arko. Mein Gott! Kai pamačiau jį žengiantį prie raudonosios tarybos pastato, iš karto supratau, kad tuojau įvyks kažkas svarbaus, nors mintis, kad kapitonas užmuš vyriausiąjį raudonųjų vadą, man nei į galvą neatėjo. Bet jis didvyris, nes pirmas parodė, ką daryti su komunistais...

Paleidęs kareivio ranką ir žvilgtelėjęs jam į veidą pridūrė, – ...ir žydais!

Jis dar kartą peržvelgė kareivį ir pagalvojo: „Matyt, neseniai po sunkaus sužeidimo, nes labai jau liesas ir pavargęs. Bet akys, akys... Žėri kaip vilko ar vaiduoklio. Atrodo kaip ne šios žemės gyventojas.“

Pasitaisė švarką, diržus ir pridūrė:

– Vadinuosi Ulrichas Grafas, buvęs leitenantas, o dabar... – mostelėjo ranka neapibrėžtą mostą, kuris reiškė: esu toks pat bedarbis, kaip ir tu. Vienu žodžiu, nei šis, nei tas.

– Jefreitorius Adolfas Hitleris, – burbtelėjo kareivis, – na, aš eisiu...

– Palauk! – sulaikė jį karininkas. – Neskubėk! Užėikim į aludę ir pasikalbėkim. Juk tave karas irgi, matau, gerokai aplamdė, ar ne? Pirmo laipsnio Geležinį kryžių už dyką fronte nedalijo. Pats žinau. Bet tu jį nešioji viešai, o aš įkišau į stalčių, kad vaikstant gatvėse neatkreipčiau raudonųjų valkatų dėmesio. Na, einam. Čia už kampo, rūsyje, galima gauti neblogo alaus. Išgersim, pakalbėsime...

– Aš negeriu! – atšovė Hitleris.

– Gera! Tada išrūkysim nors po pypkę, prisiminsim frontą ir žuvusius draugus.

– Aš taip pat nerūkau!

– Donnenvetter! – sušuko Ulrichas Grafas, – tai kas tu esi? Negeri, nerūkai, plikom rankom puoli Elsnerio komunistus ir žiūri į žydus taip, tarsi norėtum juos visus praryti?

– Kas aš esu? Aš – Hitleris!

Jo balsas nuskambėjo taip, lyg būtų sakęs: „Aš – Dievas!“

Karininkas pažvelgė į jį kaip į kitos planetos žmogų, ir pašaipei šypseną dingo nuo veido. Kai prabilo, į pašnekovą kreipėsi jau ne „tu“, o jūs“.

– Vis dėlto neatsisakykite. Rūsyje renkasi savi fronto kareiviai bei karininkai, ir jums bus įdomu. Ką gi mums daugiau veikti? Juk neisim pas Elsnerio raudonuosius, o generolas Noskė, kuris aplamdė komunistus Berlyne ir išžudė jų vadus – toli. Jį lengvai nepasieksime. Reikia ir Miunchene užkurti raudoniesiems pirtį, ar ne?

Bet Hitleris neatsakė nieko, tik jo akys dar labiau sužaižaravo.

Perėję kiemus, jie atsidūrė prie Izaro upės krantinės ir netoli Nymfenburgo rūmų nusileido į vieną rūšį. Matėsi, kad Grafas čia ne naujokas ir žino kiekvieną užkaborį. Juos sutiko prislopintų balsų ūžesys: buvę frontininkai, kurie čia sudarė lankytojų daugumą, kėlė alasą, leido laiką panašiose vietose, niekur negaudami darbo, tenkindamiesi labai kuklia kareivio pašalpa ir dar menkesnėmis maisto kortelėmis. Nepasitenkinimas, pyktis ant visų ir viso pasaulio kėlė įniršį ir niaukė veidus. Aludė buvo ta vieta, kur jie išsakydavo savo problemas. Rėkaudavo, bet nei vienas nenurodydavo, ką reikia toliau daryti.

– Man alaus, o jam kavos, – pasakė Grafas oficiantui ir klausiamai pažvelgė į naująjį draugą. Šis sutikimo ženklan linktelėjo galva. Kava tik vadinosi gražiu vardu, bet tai buvo tik spragintų miežių skystis, kuris aitriai degino gerklę ir kirpo liežuvį.

Rūsyje vyrai užėmė lyg bičių avilys, aptardami didžiausią šios dienos įvykį – raudonosios Bavarijos vyriausybės vadovo Elsnerio nužudymą. Čia buvo karininkų, gerai pažinojusių kapitoną grafą fon Arko, ir visi

aukštino jo žygdarbį. Pamanykit – vienas išėjo prieš būrį komunistų ir pykšt pykšt Elsneriui į širdį! Štai kur vyras!

Ulrichas Grafas dviem gurkšniais išgėrė rusvą buzą, pavadintą alum, ir pakilo nuo kėdės.

– Stil, meine here! – sušuko ir trenkė kumščiu į stalą. – Prašau paklausti! Noriu jums pristatyti dar vieną frontininką, kuris nepabijuoja plikom rankom pulti ginkluotų komunistų ir ginti kapitoną fon Arko. Tai Adolfas Hitleris, nešiojantis Geležinį kryžių, kai mes visi juos sukišom į stalčius, kad komunistai nenuplėšytų jų mums nuo krūtinių. Mes – bailiai, mano ponai! Todėl leiskim pakalbėti tikram vyrui.

Rūsijoje triukšmas ir kalbos nutilo. Jie buvo kariai, ir pradėjus kalbėti karininkui žinojo, kad reikia prikąsti liežuvį. O čia dar tas Geležinis kryžius, spindintis kareiviui ant krūtinės, rodydamas, kad vyrukas tikrai ne bails, besididžiuojantis savo kariniais ženklais.

– Tegul kalba! – pirmas sušuko prie lango sėdintis kariškis lakūno uniforma ir jo draugas žiauriomis galvažudžio akimis, randuotu veidu. Pasilenkęs prie lakūno, jis sušnabždėjo:

– Dar vienas gražbylys! Kiek jų girdėjo šio rūsio sienos! Iš kur jų ištraukė leitenantas Grafas?

Hitleris atsistojo ir niūriu žvilgsniu apmetė susirinkusius. Nors čia buvo tik kelios dešimtys žmonių, daugiausia kariškių, jis aukštai pakėlė galvą ir garsiu balsu sušuko lyg kreipdamasis į tūkstantinę minią.

– Vokiečiai! Tėvynainiai! Karo draugai! Šiandien Vokietija parblokšta į gėdos ir paniekos pelkę ir priešų trypiama į dumblą. Tie kiaušlės prancūzai, anglai ir jankiai visiškai pasmaugs mūsų šalį ir jos žmones. Badas, nedarbas, skurdas slegia mus lyg sunkus akmuo.

– Pakol kas nieko naujo! – sumurmėjo niūriaakis randuotis.

– Mes negalime toliau taip gyventi. Reikia įvesti tvarką Vokietijoje, kad joje neliktų nei vieno komunisto. Komunizmas ir Vokietija – tai du nesuderinami dalykai, kaip ugnis ir vanduo!

– Vyrukas teišus, – pasakė lakūno uniforma vilkintis karininkas ir pažiūrėjo į tylinčią auditoriją.

– Kai tik sutrinsim komunizmo gyvatę, tuojau turime pareikšti tiems kiaulėms sąjungininkams, kad jokių reparacijų iš mūsų negaus. Nei Anglija, nei praeiktoji Prancūzija. Tegul jie apmoka Vokietijai, kad numarino badu šimtus tūkstančių mūsų vaikų, moterų ir senių, kad nužudė geriausius vokiečių jaunuolius frontuose...

– Taip, taip! – suriko susirinkusieji, kurių akyse sušmėžavo mirę ir žuvę jų artimieji.

– Mes turime atkeršyti Prancūzijai ir Anglijai už Mamą, Kombre, Flandriją*... Už Kompjeno gėdą! Pakarti niekšus Klemanso ir Vilsoną.**

– Atkeršyti, atkeršyti!.. Pakart, pakart!.. – kaukė publika, pašokusi iš vietų. Jiems nusibodo nuolankus tylėjimas, kurio reikalavo valdžia. O čia atsirado žmogus, garsiai kviečiantis į kovą. Ir ne bet kokią – keršto kovą. O kas gali būti saldesnio už kerštą!

Nuo klausytojų riksmo ir entuziazmo Hitleris, atrodo, pakilo aukščiau.

Juoda plaukų sruoga užkrito ant kaktos, o ranka grėsmingai pašoko į viršų.

– Vokiečiai bus pasmerkti ilgam skurdui ir pusbadžiam gyvenimui, jei nematys, kas dedasi aplinkui ir kas juos skriaudė ir skriaudžia. Reikia pradėti kovą dar su vienu Vokietijos priešu, pačiu klastingiausiu ir galtingiausiu – žydais! Taip, su žydais, kurie siurbia Vokietijos turtą ir skurdina žmones. Jų turtas – tai mūsų turtas ir turi priklausyti vokiečiams. Nei vienas žydas nėra Vokietijos pilietis ir negali turėti Vokietijoje jokių teisių. Šalin žydus!

* Žymiausias Vakarų fronto mūšių vietos.

** Vilsonas – JAV prezidentas.

Dabar susirinkusieji pradėjo kriohte kriohti. Jie trypė kojomis, daužė bokalais į stalus ir buvo pasiryžę ant rankų nešti Hitlerį per Miuncheną iki paties Berlyno. Štai kur žmogus, parodęs vienintelį kelią, tokį mielą jų širdžiai! Jie išėjo į karą, tikėdami gausaus atlyginimo: gauti ordinus, laipsnius, solidžias pensijas ir pašalpas, o viskas nuėjo šuniui ant uodegos. Vietoj turtų – skurdas ir badas. Tai kodėl neatimti sukaupytų žydų milijonų, išvežant juos iš Vokietijos, o jų seifų lobius perkelti į savo kišenes? Po velnių! Protingai kalba šis vyrukas. Jis neverkšlena ir neunkščia kaip primuštas šuniukas, o apgalvojęs, ką reikia daryti ir kokių žygių imtis. Palaukit, kaip jis vadinasi? A – Hitleris! Tegyvuoja Hitleris!

Per minią prie jo prisigrūdo lakūno uniforma vilkintis kariškis, lydimas niūriaakio draugo.

– Tu man patinki, vaikinė, – pasakė lakūnas ir jau norėjo paploti Hitleriui per petį, bet, susitikęs su ugningu žvilgsniu, pajuto lyg durklo blykstelėjimą ir pasitenkino ištiesęs dešiniąją ranką. – Gal susipažinkim. Vadinuosi Hermanas Geringas. O čia mano draugas Edmundas Heinesas.

Niūriaakis linktelėjo galva, bet rankos nepadavė.

– Velniškai teisingai kalbate, mano pone. Tik senas fronto karininkas gali taip kalbėti, – traukė toliau Geringas. – Gal ir jūs baigėt karą kapitonu, kaip aš?

– Ne! – atšovė Hitleris.

– Hm! Aukščiau? Ar ne, gerbiamasis? Tikriausiai majoras?

– Hitlerio ūseliai išdidžiai pasišiaušė, o plaukų kuodas užkrito ant kaktos.

– Laipsnis? Kas man laipsnis. Aš – Hitleris!

Geringas sumirksėjo ir nutilo. Jis buvo įpratęs, kad visi, vos tik išgirdę jo pavardę, iš nuostabos išverstų akis. Juk jis – visoje Vokietijoje žinomas lakūnas. Bet šis kariškis elgiasi taip, tarsi Geringo vardas jam

nieko nereiškia, o visus turi drebinti vien jo – Hitlerio pavardė. Jis nu-
stebo, sumišo ir pasijuto nei šiaip, nei taip. Tuo tarpu Heinesas niūriu
žvilgsniu permetė oratorių ir jo akyse šmėkstelėjo pašaipa, kuriai sly-
sant Heineso lūpomis, Hitleris vis dėlto spėjo ją pastebėti. Jis pažvairavo
Heineso pusėn ir taip suspaudė kumščius, kad net suskaudo. Hitleris
nebijojo pykčio, riksmo, grasinimo, bet įsiusdavo pastebėjęs pašaipą ar
pajuoką. Tokiam jis niekada nedovanodavo.

Bet tuo metu visi aludės lankytojai apstojo Hitlerį, kišdami jam ran-
kas, sakydami savo pavardes ir kviesdami prie stalo. Šis nepažįstamasis,
atvirai kviečiantis žudyti komunistus ir prisipilti kišenės žydų aukso,
sujaudino jiems širdis. Donnenvetter! Tai šventa teisybė, skambanti taip
viliojančiai!

Klegėdami spaudėsi arčiau, šūkavo kaip buvo įpratę frontuose re-
tomis poilsio valandėlėmis. Tačiau tuo metu galingi kumščiai atstūmė
juos atgal, padarydami nedidelį tarpą tarp Hitlerio ir jo klausytojų. Tai
Ulrichas Grafas nustūmė kitus į šonus, leisdamas Hitleriui atsikvėpti ir
išsivaduoti nuo sveikinimų bei glėbesčiavimų.

– Atitraukit letenas, vaikinai! Kam sakau, ar ne tau, ilgši? Matot,
kad her Hitleris pavargo, duokit jam pailsėti. Atitrauk nagus, kiaule! –
suriko vienam storam žmoguiui, matyt, intendentūros karininkui,
mėginančiam uždėti ranką Hitleriui ant peties.

– O kas tu toks, kad drįsti čia rėkauti? – užsigavo storulis.

– Aš jo asmeninis sargybinis. Supratai, kiaušuni! – Jis taip pastūmė
storulį, kad tas net nugara atsitrenkė į sieną. Bet to užteko, kad visi pa-
sitrauktų nuo Hitlerio bent per pusę žingsnio.

Taip niekieno nepaskelbtas ir neįpareigotas, Ulrichas Grafas tapo
Hitlerio asmeniniu sargybiniu, ir tas pareigas ėjo daugelį metų, sau-
godamas jam patikusį lyg budrus vilkinis šuo šeiminką. Jis
pirmas pakluso nenusakomai Hitlerio jėgai, kuriai vėliau pakludavo
milijonai.

*Vulgus profanum** visados gerbia tik jėgą ir paklūsta kumščio tiesai. O šie frontininkai, ketverius metus murkdęsi dumblyne ir kraujuje žinojo, kad pirmas smogia drąsesnis ir akiplėšiškesnis. Matyt, Ulrichas Grafas vienas iš tų, su kuriais geriau neprasidėti, nes jo snukis kaip buldogo, o kumščiai – kaip gero paršo kumpiai.

– Mein her! – kreipėsi Geringas į Hitlerį. – Kviečiu jus nueiti prie senųjų miesto vartų. Noriu jus supažindinti su vienu žmogumi. – Pamatęs, kad Hitleris abejoja, pridūrė: – Užtikrinu, nesigailėsit!

Jie visi kartu: Hitleris, Geringas, asmeninis sargybinis Grafas ir Heinesas pasuko prie durų. Išeidamas Geringas sušuko pasiliekančiams:

– Ateikit rytoj į aikštę prie operos teatro tuo pačiu laiku ir atsiveskite kuo daugiau frontininkų. Pasakykit, kad kalbės žmogus, žinantis, ką daryti mums visiems ir ko reikia Vokietijai. Dabar siūlyčiau išsiskirstyti, nes po Elsnerio nužudymo komunistai įsius ir puls visus tikrinti. Vargas tam, kas pasakys kokį nors žodį ar parodys gailestį vargšui grafui fon Arko. Iki rytojaus!

Sunkios aludės durys užsitrenkė, ir ketvertas nužingsniavo gatve. Hitleris su Geringu ėjo pirma, o užpakalyje, atsilikę per keletą žingsnių, sekė Ulrichas Grafas, pasiryžęs sumalti į miltus kiekvieną, kuris drįstų prisiartinti prie jo vado. Jau kelintas mėnuo grįžęs iš fronto, Grafas bastėsi po miestą neturėdamas ką veikti, pasiilgęs kariškos drausmės ir įsakymų. Jis nieko nemokėjo ir nenorėjo dirbti. Ginklas ir kova – du dalykai, verti vyro vardo. O čia atsirado žmogus, kviečiantis kovoti, ir Grafas prilipo prie jo, kaip prilimpa adata prie magneto.

Tik vienas Edmundas Heinesas slinko toli atsilikęs, o jo veide kaupėsi nerimas.

Na, ir kvailiai! Kokį velnią jie užtiko šitame perkarusiame kareivėlyje, kuris moka tik šūkauti ir žadėti Vokietijai rojų tokiais paprastais

* Tamsi minia (*lot.*).

žodžiais, kokius daug kas kartoja, siurbčiodami apkartusį gėralą, vadinamą alumi, ar valgydami sužiedėjusios duonos gabaliuką, atstojantį visos dienos pietus? Labai dažnai net to paties duonos kąsnelio negali gauti. Bepigu lakūnui Geringui, kurio tėvas padarė gerą biznį prekiaudamas karo reikmenimis. Neblogai vertėsi ir leitenanto Grafo artimieji. Jie nekentėjo bado nei karo metu, nei dabar, ne taip, kaip jo, Heineso, šeima. Atsiminęs savo trejų metų dukrelę, liesą kaip šakaliukas, su plovomis žiogo kojelėmis, ir žmoną, nuo ryto iki vakaro bėgiojančią pas visokius giminaičius, prašinėjančią bet kokio maisto, Heinesas sukando dantis. Matyt, ir jam nėra kito kelio, kaip tas, į kurį kviečia šis išgaišėlis. Ak, kaip būtų šaunu dabar ištiesti ranką į šią puošnią žydo krautuvės vitriną ir paimti savo dalį iš jo sukrautų turtų.

Pagriebti savo mažutei Gretchen štai tuos kailinukus ir suknelę, o žmonai – batelius, papuoštus sidabrinėm sagutėm. Bet pirmiausia – kumpį, gulintį lange ant žėrinčio padėklo, apklotą žaliais salotų lapais.

Heinesas pajuto, kad stovi prie vitrinos lango ir ryja seiles iš bado, o visos mintys sukasi apie maistą. Mein Gott! Juk yra žmonių, valgančių tokius skanumynus (kitaip jie negulėtų vitrinoje), o jo mažutėlė Gretchen džiūsta akyse, ir jis nieko negali padėti. Aš irgi eisiu su šiuo keistu vyruku, nes kito kelio neturiu. Tegul jis atrodo juokingas, pasipūtęs ir kažkoks... nežemiškas, bet žada pripildyti mūsų kišenes, neleis badauti ir skursti.

Heinesas pasivijo bendrakeivius ir išgirdo kaip Geringas kalbėjo Hitleriui:

– Aš jus supažindinsiu su vienu labai protingu žmogumi. Jis vadina si Hermanas Esaris. Manau, kad jums su juo bus apie ką pasikalbėti.

2

Hitleris šoko kaip nupliktas ir atsisėdo lovoje, pajutęs šaltą prakaitą ant kaktos ir krūtinės. Apgrabaliojo aplinkui ir užčiuopė kietą kareivišką lovą. Po truputį aprimo. Plona, sudėvėta antklodė, maža pagalvėlė, geležinė lovelė ir miegančių draugų knarkimas grąžino į realybę, iš kurios buvo nukeliavęs į košmarišką sapną.

Už langų tvyrojo naktis ir tik viena kita lemputė apšvietė niūrų, senovinį pastatą – Miuncheno kareivines. Jau antras mėnuo Hitleris gyveno čia, nes kitokios gyvenamos vietos neturėjo. Kai išėjo iš ligoninės vos pavilkdamas kojas ir pusiau apakęs, apsidžiaugė kareivinėmis lyg gimtaisiais namais.

Namai! Juos jau seniai primiršo, nes keturioliktais* savanoriu išėjo į karą tikėdamas, kad tik jis gali nulemti pergalę. Deja, jis tuo taip šventai tikėjo, kad nekantraudamas veržėsi kovon, kol šešioliktais prancūzo kulka nubloškė į kruviną dumblyną, o ilgos dienos užfrontės ligoninėje leido daug ką apgalvoti ir pergalvoti. Nors matė, kaip kasdien dešimtim miršta sužeistieji ir nuo aimanų žmonės kursta ir žiaurėja, vis tiek nenustojo galvoti, kad karas būtinas valstybių gyvenime, nes jis grūdina tautą. Žinoma, mąstydamas apie tautą, jis turėjo mintyse Vokietiją. Kitos tautos pasaulyje tiek reikalingos, kiek gali tarnauti Vokietijai.

* 1914 metais.

Tačiau, tysodamas ligoninės lovoje, jis vėl įknibo į Nyčės raštus, kuriuos buvo skaitęs jaunystėje, kai gyveno Vienoje. Gimęs austru, visados save laikė vokiečiu ir galvojo ne apie Habsburgų*, o apie Vokietijos didybę. Kas jam Austro-Vengrija, jeigu jis širdimi ir protu save laiko vokiečiu ir su panieka žiūri į kitas Vokietijos kaimynes, neišskiriant nei savo tėvynės – Austrijos!

Jis tikėjo, kad Apvaizda išsirenka iš milijardų tik keletą žmonių, per kuriuos vykdo dievišką valią. Tokių žmonių rankos minko pasaulį kaip minkštą vašką ir lipdo iš jo tą, ką užprogramavo pati Apvaizda. Jeigu yra išskirtinės tautos, pavyzdžiui, vokiečiai, tai yra ir išskirtiniai žmonės, tokie kaip jis – Adolfas Hitleris! Nesvarbu, kokia jų misija, bet jie paleisti pasaulin, kad jį keistų ir kurtų.

Nuo pat jaunystės dienų tuo šventai tikėjo, bet tuo nenorėjo patikėti kiti, jį supantys. Jie sudarė kvailių minią, nesuvokiančią jo genialumo, spoksančią į jį bukais avinų žvilgsniais, besistengiančią visai trukdyti. Kiaulšuniai! Į tokius reikia žiūrėti kaip į mėsą ir jų nebوتي, nes jie net paniekos neverti.

Ak, kaip jis niekino tuos kvailus galvijus, nematančius, kas jis toks! Pirmiausia Vienos dailės akademijos egzaminatorius, kurie įkišę ilgas nosis į jo eskizų aplankus raukosi ir visa išvaizda demonstruoja savo pranašumą, duodami suprasti studentui Hitleriui, kad jis nieko nenutuočia ne tik dailėje, bet yra visiškai neišmanėlis piešimo mene. Jaunuolis net du kartus bandė laimę, bet viskas veltui. Jis nesupranta, kas čia darosi? Juk lankydamasis Austrijos meno galerijoje, Vienos dailės akademijos muziejuje, Albertinoje (garsioji grafikos galerija), jis dienų dienas prarymodavo prie Krafto, Dafingerio, Valdmuierio** ir kitų garsenybių drobių, tvirtai įsitikinęs, kad jo piešiniai nesiskiria nuo jų kūrybos. Juk

* Austro-Vengrijos imperatoriai.

** Garsūs austrų dailininkai.

Skaitykite likusius
444 iš **464** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Romanas apie pavojingiausio XX amžiaus žmogaus, sukėlusio didžiausią šimtmečio karą, intymų gyvenimą.

Nėra nė vieno garsaus žmogaus, kurio asmeninis gyvenimas būtų įslaptintas labiau nei Adolfo Hitlerio – diktatoriaus, kuris sakydavo: „Aš susituokęs su moterimi vardu Vokietija.“ Visi esame girdėję ir apie Evą Braun, jo žmona tapusia vos 40 valandų iki savo mirties. Kai prasideda karas, prancūzai sako: „Ieškok moters.“ Ir visgi dabar akivaizdu, kad fiurerio gyvenime būta daugybės moterų... Ir daugybės stulbinančių iškrypimų. Tai nepaprastai sudėtinga asmenybė, turėjusi galingą psichologinę jėgą, kurią naudojo ne tik savo politinės galios stiprinimui, bet ir moterų pavergimui. Ne tik politika ir ne tik pakvaišusi, įnirtinga, visa apimanti kova dėl Vokietijos buvo Hitlerio gyvenimo variklis. „Didžiajam vokiečių tautos vadui“ nė kiek ne mažiau svarbus buvo moterų susižavėjimas ir meilė. Diduomenės moterys, aktorės, dainininkės, studentės ir net artimiausios giminaitės XX a. vidury būtų atidavusios viską, kad tik galėtų permiegoti su didžiuoju diktatoriumi Adolfu Hitleriu. Tačiau kartu tai pasakojimas apie žmogų, apsėstą beprotybės, fobijų ir liguistų aistrų. Jis, kaip viduramžių riteris Golovinas, pagrobė iš jį mylėjusių moterų dvasinę energiją ir jas pražudydavo. Moterys, suartėjusios su Hitleriu, žūdavo kaip plaštakės, pakerėtos liepsnos. Nežinia, ar čia sutapimas, ar žiaurus Hitlerio moteris persekiojantis praeiksmas, tačiau visos jo meilužės susidurdavo su mirtimi – vienos pačios prieš save pakeldavo ranką, kitomis pasirūpindavo Hitlerio sėbrai.

Juodas lemties ženklas, pažymėjęs gražuoles ir nulėmęs jų likimą – aistra ar pasidavimas beprotybei?

KITI FRANCO BAUERIO ROMANAI

ISTORINIS ROMANAS APIE ŽMOGŲ, SUKĖLUSĮ KRUVINIAUSIĄ XX A. KARĄ

Jeigu jums patinka istoriniai romanai, paremti kontroversiškų asmenybių gyvenimo faktais, privalote perskaityti romaną „Hitleris. Juodoji lemtis“.

OBUOLYS
anno 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-460-7

9 786094 844607

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir įtraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga